

Farizeus vagyok-e vagy vámos?

Ez nem úgy fog eldőlni, hogy a templomban odaállok-e előre vagy megállok hátul.

Igaznak tartom-e magam? Vagy kinézek magamnak egy vámost, hogy hozzá képest igaznak tarthassam magam? Az én viszonyítási alapom nem Jézus? És hozzá képest minek tartom magam?

„A többi ember” mind „rabló, igazságtalan, házasságtörő”? És a vámos is feltétlenül?

Én hogyan nézek más emberekre? Inkább bizalommal vagy inkább gyanakodva? Jóhiszemű vagyok, vagy inkább rosszat feltételezek róluk?

Aki hetenként kétszer böjtöl és mindenéből tizedet ad, az tényleg nagy áldozatot hoz. Kinek? Istennek, vagy pedig a vallási ágazatnak és a maga benne elfoglalt helyének? Vagy a tizedet a rászorulók kapják, a böjttel pedig a saját, Istennek való elkötelezettségét erősíti az ember? Én hogy állok ezzel? Az erőfeszítéseim nem tesznek-e elbizakodottá, mint a farizeust?

Az alázat értékét a Bokorban vitatni tanultam. Pedig a szónak a Magyar Nyelv Nagyszótára szerinti jelentésével nem lehetne semmi bajunk: 'annak tudata, érzése, hogy Isten szentsége és nagysága előtt az ember mindig bűnös, méltatlan és kicsi'. Ez a tudat a vámos sajátja. Ő nem gondolja, hogy Istennek bármit adhat. Azt sem hiszi, hogy a lelkiismerete szerinti életvitel Isten miatt lenne fontos. Ő tudja, hogy minden jó törekvésével együtt Isten irgalmára szorul. Az, hogy „megigazultan ment haza”, azt jelenti, hogy e felől az irgalom felől bizonyosságot nyert ott a templomban. Én is megkapom időről időre ezt a bizonyosságot?

Fiers Márta, Budapest, Budapest